

Ker si včeraj prebral te tri besede v neki spiritistični knjigi (Adelma »Knjiga razmišljanja«, Dunaj 1857), ki ti ne gredo iz spomina, ti bom Jaz na tvojo prošnjo podal nekaj besed o teh treh pomembnih lastnostih, ki so zelo nujne, posebno še za tebe in tudi za vso tvojo družbo. Kajti tudi tebi primanjkuje vere, še bolj zaupanja, gotovosti pa ni skoraj nobene. Torej poslušajte:

Vera, ta čudovita in plemenita beseda, ki izraža, da se človek ali njegovo duhovno bitje, popolnoma preda temu, kar je dojel kot resnico in iz nje, na kateri temelji vse njegovo prihodnje delovanje, izhaja ves njegov mir, ter v njej najde svojo bodočo srečo, kako malo ljudi jo poseduje in, če se že pri nekom pojavi, kako majhen je njen odmerek!

Vera, kakor sem nedavno v Svojih besedah povedal tvojemu dvomečemu prijatelju, je temeljna osnova vsega. Ob njeni odsotnosti ni ničesar, na kar bi se lahko karkoli duhovno oprlo. Vera, skupaj z prvim dojetjem je prva povezava otroka z materjo in s svetom. Kar mati zaupljivo položi v otrokovo srce, to je, v njegovega prebujajočega duha, ta verno sprejme. Prepričan je, da mati govori samo resnico; prišel je do tega trdnega prepričanja, ki ga je dosegel preko duhovnih in fizičnih povezav, kot edinega, ki ga povezuje z materjo in s svetom, ki ga obdaja. Vera v te prve vtisnjene resnice običajno traja tako dolgo, in to dokazuje njeno moč, če je čista in iskrena, da celo v zadnjih dnevih na zemlji starec ne pozabi prvih vtisnjenih smernic zgodnjih let, ki jih je prejel z otroško nedolžnostjo od matere v njihovi celoti, ter jih shranil kot prve duhovne zaklade v svojem srcu.

Mnogi izmed vas bodo često vzkliknili: »O čudoviti čas prvih dni mladosti, ko sem kot nedoleten otrok prisluhnil poučnim zgodbam svoje matere in sprejel za resnico vse, in nič drugega kot resnico, kar mi je v tistem času položila v moje srce in kar celo še sedaj, navkljub vsem nevšečnostim življenja in vsem hudim izkušnjam, ne more biti izbrisano iz mojega srca!«

Prav zares, vera, ta vrlina, da visiš z otroško preprostostjo na tem, kar si spoznal kot resnico, prav ta vera je prva osnova, ki naj vodi človeka v tempelj miru in mu služi kot opora proti vsem dvomom, ki ga napadajo.

Ko sedaj uporabim vero v religioznem smislu, koliko večja bi ta morala biti! Sveti prapor, na katerega navdušen človek prisega, da ga ne bo nikoli zapustil, osnova vseh nauk in resnic, ki sem jih Jaz nekoč vam vidno podal in sedaj nevidno po duhovnem vplivu!

Mnogi so prisegali na ta prapor, ga branili do zadnjega diha in ga pogosto zapečatili s svojo krvjo. Vendar koliko drugih ga je zapustilo in se ni nikoli vrnilo. In koliko jih je na nesrečo dovolilo, da se je njihova čista verska gorečnost izrodila v besni fanatizem, kar je potem vodilo v ogromno število gnusob, kakor priča zgodovina duhovništva brez števila do današnjih dni.

Tako se vera lahko enači z ognjem. Ogenj je zelo koristen in uporaben pripomoček

za tiste, ki ga modro uporabljajo, je pa groza tistemu, ki prezira in zanemarja njegove učinke, in tako mu lahko navsezadnje napravi največjo škodo, namesto da mu koristi.

Vse, kar sem Jaz ustvaril ima dva vidika, dobrega in slabega. To velja tudi za vero. Kot čista predaja Božji volji, koliko nežne topline razširja po vsem človeškem srcu - in kako je žgoča, divje goreča in nestrpna, če napačno uporabljena vsili gorečo baklo namesto majhne lučke za kažipot poti v roke človeka, ki išče mir!

Torej, Moji otroci, pazite se skrajnosti! Posebno še v današnjem času; uporabite vero kot zdravilno mazilo in bodite zelo pozorni, da ne bi za vas postala strup, ki bi vas požrl.

Da bi bili obvarovani, verjemite edino Meni, **prisluhnite edino Mojemu glasu v vaših srcih, ki ne vara, in ne dovolite, da vas zapeljejo spretni in sebični tolmači Moje Besede.** Tukaj velja beseda: »Preverite, kar slišite in preberete; kar je dobro obdržite in izločajte slabo.« ([1Tes 5,21](#))

Če boste v svojem življenju vedno zvesto upoštevali to pravilo, bo za vas prapor vere vedno najsvetlejši paladij ali svetišče, preko katerega boste zagotovo in varno našli pot do vaše blaženosti in do Mojega srca.

Da bi pa vašo vero vedno bolj in bolj utrjevali, morate tudi posedovati drugo besedo v najvišji stopnji, to pomeni, imeti morate brezpogojno zaupanje v Moje besede; kajti nedvomno sta vera in zaupanje skoraj eno in isto.

Vera je trdno sprejetje resnice in enako tako označuje zaupanje nič drugega kot notranje prepričanje, da to, kar je bilo rečeno in verno sprejeto, ne more biti drugače in da vodi k zelenemu cilju samo preko trdnega zaupanja, da mora biti to, kar verjameš, potrjeno z dejanjem.

Da bi vam nazorno pojasnil ta dva pojma, si predstavljajmo moža, ki se je izgubil v gozdu. Ne najde izhoda in po naključju sreča drugega moža, ki je prišel v gozd nabirat drva. Izgubljeni vpraša drugega za pravo pot, ki bi jo moral ubrati, da bi prišel iz gozda. Nabiralec drv mu označi natančno smer, katere se mora držati. In izgubljeni verjame navodilom nabiralca drv in gre po opisani poti, trdno verujoč, da ga bo pripeljala ven iz gozda.

Tukaj imate slikovito opisano razliko med vero in zaupanjem. Če želite uporabiti to sliko za vaše lastno življenje, za priznavanje Mojega nauka in za njegovo koristno uporabo, vam moram povedati, da verjamete marsikaj, kar sem Jaz rekel, vendar vam primanjkuje trdnega zaupanja, da bo njegovi uporabi in življenju po njem sledil željen in napovedan učinek.

Iz tega sledi, da sicer navidezno verjamete v vse, kar sem govoril v Svojih Evangelijih in Svojih besedah, ki vam jih Jaz sedaj dajem, vam pa še vedno

primanjkuje brezmejno zaupanje v nezmotljivost izrečenega. Godilo se vam bo kot izgubljenemu, ki sem ga Jaz prej omenil: Če nabiralcu drv brezpogojno ne verjame ter ni trdno prepričan in mu ne zaupa, da je opisana pot edina prava, ne bo našel pot iz gozda, ker na poti, mučen z dvomi, začne omahovati.

Tako je pogostokrat z vami. Verjamete, ste celo prepričani, vsaj za trenutek, toda kmalu, ko je potrebno izpeljati to, kar verjamete, naraste rahla meglica dvoma ter tukaj in tam »Zakaj« ali: »Kdo ve, če bo uspeh mojega delovanja takšen, kot je napovedano, itn.« Primanjkuje zaupanje in nič, kar se tako goreče verjame, ne pomaga, ali z drugimi besedami: Besede brez dejanj so mrtev zvok!

Torej se mora prava vera združevati z pravim zaupanjem; prvo je drevo, ki bo vsajeno, drugo je cvetje, ki bo negovano, in tretje, trdna gotovost, se obere kot sadež. Kjer vladajo te tri lastnosti skupaj v srcu, velja Moja beseda, ki sem jo nekoč povedal Mojim učencem, ki pravi: »Če verjamete in neomajno hočete, boste lahko celo premikali gore!« - To pomeni toliko kot: Če imate vero v moč besede, izrečene s trdnim zaupanjem v njeno nevarljivost, je prisotna tudi trdna gotovost, da bo sledil hoten učinek!

Toda kje se nahaja ta trojica Božanskih lastnosti združenih v komerkoli izmed vas? Vseposvoda je plitka vera, malo zaupanja in gotovosti sploh ni nobene. Stokrat vam Jaz ponavljam: »Delujte in živite skladno z Mojimi besedami in ugledali boste čudeže!«

Najlepše lastnosti vere, kronane z neomajnim zaupanjem, bodo zvišale vašo nebeško gotovost, da lahko tudi vi enako Meni, vladate elementom in izvajate dejanja, ki so v nasprotju z vsemi običajnimi zakoni narave, ki izgledajo drugim kot čudeži, ker se ne zavedajo, da je vaša volja, združena z Mojo, glavni zakon, kateremu so vsi ostali podložni.

Jaz zelo dobro vem, da se bodo ob vsakem poizkusu pojavili v vas številni dvomi. Kajti takšno poseganje v bistvo Mojih naravnih zakonov lahko tvega samo tisti, ki je postal prerojen in ki za takšna dejanja prikliča tudi samo v sebi Mojo pomoč, če je to potrebno v dobro človeštva in ne kot šala ali iz častihlepja ali nečimrnosti, ko bo polomija posledica njegovega delovanja.

Jaz vam povem samo, da je to mogoče in da so to dosegli že Moji učenci in drugi navdušeni ljudje, sicer se pa to ne more doseči tako lahko, če niso te tri lastnosti – vera, zaupanje in gotovost – prisotne v človeku v največji možni meri.

Trdna gotovost v uspeh je plod vere in zaupanja; le stremite za tem. Najprej okrepite vašo vero, da ne bi trepetala kot trs, ampak da bo stala čvrsto kot stena. Nato zgradite na tem temelju zid neomajne zgradbe zaupanja, in dokončanje celote vam bo potem dalo gotovost. V tej hiši, zgrajeni na takšni osnovi, se lahko uprete vsem

nevihtam od zunaj in od znotraj in nemoteno nadaljujete svojo pot k popolnosti.

To je, Moji otroci, mišljeno s temi tremi besedami!

Tudi tebi, Moj pisar, zelo primanjkujejo te tri vrednote; in če bi te tri vrednote izrazili v številkah tako kot ljubezen do Boga, ljubezen do bližnjega in ljubezen do sebe, bi bilo število zelo nizko in ne v tvojo korist. Kajti ti imaš malo vere, še manj zaupanja in skoraj nič gotovosti, da se bodo Moje besede, ki sem ti jih Jaz podal, izpolnile, čeprav ti moram ponavljati dan za dnem: Naj ljudje kar opravljajo, ostani pri Meni, pri Meni je resnica in ni laži!

Vendar Jaz poznam tvoje srce in vzroke, ki te vodijo v dvom. To so preizkušnje, ki ti jih Jaz pošiljam; prestal jih boš in potem bo, ker vlagaš v vero, zaupanje in gotovost, to zagotovo naraslo do te mere, da boš zmožen obogatiti ostale iz tvoje družbe s temi darili in boš potem postal prvi, namesto zadnji kot sedaj. Dobro pretehtaj teh nekaj besed, vsebujejo namreč veliko, kakor vse, kar pride iz Mojih ust.

»Vi vsi pa si ne smete zamišljati, da sem ga izbral za Svojega pisarja zaradi njegovih moralnih lastnosti, da bi ga imel za boljšega od vas. Nikakor. Izbral sem ga, ker mu njegove okoliščine dopuščajo več časa, ker se njegovo znanje Meni bolj prilagodi za sprejemanje višjih razlag, ki jih drugi ne bi bili zmogli tako dojeti; vendar po svoji moralni vrednosti in zaupanju do Mene ne izstopa bolj kot mnogi med vami. Zato ne smete misliti, da sem Jaz z njim, kadar vstopi v vašo družbo; tedaj bi mu namreč naklonili mnogo večje čislanje, kot mu gre. Položaj je takšen kot pri nekakšnem očetu, ki piše svojim otrokom; on je le pisalo ali posrednik in nič drugega. Ko prejmete kakšno prijazno pismo, po čem hrepenite, ko ga prebirate? Zagotovo ne po pisalu, ki je to pismo napisalo, temveč po piscu samem.

Tako je tudi on človek kot vi vsi, s svojimi slabostmi in hibami, željami in skrbmi. Tudi on se vsak dan bojuje, da bi se vsega tega znebil in Me pogosto prosi, da ga osvobodim te doline solza, ter na ta način kaže, kot vi vsi, da ima zelo malo zaupanja v Mene in bi ga moral imeti veliko več. Iz vsega tega vidite, da je pri vas vsepovsod glavna hiba in glavna ovira za vaš napredek šibko zaupanje.

Vsi skupaj še niste dojeli, zakaj vam razkrivam in vam razlagam vse globine Svojega stvarstva, vse najbolj notranje gube Svojega Božanskega Jaza. Glejte, dragi Moji, razlog za vse to je, da vam vcepim prav to stvar, katera vam vsem primanjkuje, to je zaupanje v Mene. Namreč, ko skupaj z Mano potujete po brezmejnih prostorih Moje neskončnosti, ko vam odpiram Svoja duhovna nebesa, dajajoč vam slutnjo, kaj je tam vse pripravljeno in shranjeno za vas; ko vam razkrivam Svoj lastni Jaz, ki ni nič drugega kot ljubezen – in želi samo ljubezen; ko vam dokazujem do najmanjšega atoma, da Jaz, Stvarnik in Oče, vse ohranjam z enako ljubeznijo, ne želim nič

drugega kot vam dokazati, da je takšno Bitje, ki poseduje tolikšno oblast in moč, kot vam jo kažem Jaz, da je takšno Bitje zagotovo vredno zaupanja in da morate v primerjavi z Mojo vsevednostjo in vsemogočnostjo vse vaše delovanje in obnašanje imeti za manj kot nič.

Poglobite se v te besede, ker so zelo pomembne, kakor je vse kar prihaja, iz Mojih ust. Globoko vstopite v pomen tega, kar vam je bilo dano, in ne boste našli le uteho in mir, ampak boste vedno bolj in bolj, in to je glavna stvar, spoznavali, kje stojite in potem, ko boste utrdili, kar je nestanovitno, vas bo povleklo bližje k Meni.

Niti besedica, ki jo pošiljam po svojem služabniku, ni bila in še vedno ni, brez svojega lastnega namena. Tudi te tri besede sem privedel sedaj pred oči Svojemu pisarju, ker se prav sedaj v vaši družbi pojavlja nekakšno omahovanje; ni prisotno nobeno resnično duhovno življenje, mnogi med vami ponovno živijo samo za svoj posel in najljubše ideje, pozabljajo pa skoraj v celoti Mene in Moj nauk in se ga samo spomnijo, ko ima ta ali oni slučajno govor v tem smislu.

Bodite čuječi in molite, da ne padete v skušnjava! Ne norčujte se iz Moje milosti! Ne dajem jo, kakor nekateri mislijo, tistim, ki se ukvarjajo z Menoj in Mojim naukom, ko nimajo početi nič drugega. Pazijo naj, sicer bi jih lahko prestrašila strela iz jasnega neba in stiska prisilila spoznati, da bi tisto, kar je bilo za njih postranskega pomena, moralo biti pravzaprav njihova glavna skrb.

Kdor ne ve ničesar o Mojem nauku in greši proti njemu, ni toliko vreden kazni. Kdor pa je bral Moj nauk in, na pol verujoč, ne kaže nobenega resničnega zaupanja v svojem udejanjanju in nobene gotovosti v pridobivanju dejanskega pomena, ga bom Jaz prisiljen prebuditi z neposrednim močnim sunkom, da se ne bi pustil uspavati zemeljskim stvarem, ter s tem pozabil na Mojo duhovno šolo. Danes še opozarjam; kdo razen Mene ve, kaj bom naredil jutri? Gruda zemlje, na kateri živite in po njej mirno hodite, uživajoč vaše življenje, je votla pod vašimi nogami. Ta tanka lupina prekriva strašna brezna, in saj vi vendar s trdno vero in zaupanjem gledate k Meni z veliko gotovostjo in upanjem, da Jaz ne bom pogreznil te tanke lupine ter s tem dopustil, da nepričakovano okusite smrt. Mirno se uležite nad temi prepadi s trdno vero in gotovostjo, da boste naslednjega dne ponovno vstali čili in krepki, medtem ko se mogoče pod vašimi nogami dogajajo vam nedojemljive bitke elementov. Zakaj imate v tem slučaju takšno gotovost in ne v duhovnih stvareh? Vidite, ker verjamete, da Jaz tega ne bom storil! In zakaj tega ne bom storil? Ker zaupate v ljubečega Očeta, ki ne bo brez razloga kaznoval Svoje otroke z uničenjem. Kaj je potem vaša gotovost? To je, da se to, v kar zaupate, namreč nenehno dodeljevanje Moje milosti, ne bo zamajalo.

Torej, ko že imate v tem pogledu tako trdno vero, zaupanje in gotovost v Mene, Mi dovolite, da od vas zahtevam, četudi ne po meri Božje potrpežljivosti pa vsaj človeške, da imate tudi v duhovnih zadevah trdnejšo vero, večje zaupanje, večjo gotovost; da dojamete, da se je vse, kar sem vam Jaz že dal, zgodilo le v vašo korist in nikakor morda za Mojo zabavo, temveč samo z namenom, da vam podelim čast, da lahko postanete Moji otroci.

Od Mene zahtevate brezmejno milost in Jaz zahtevam od vas brezmejno ljubezen. Pri zamenjavi teh dveh pogojev boste pridobili edino vi, ker vam Jaz želim podeliti moč, ki vas bo naredila za vladarje vsega ustvarjenega!

Ker vam Jaz obljubljam takšne velike milosti, je tudi Meni dovoljeno, da tiste, ki so že na poti k Meni, v primeru, da bi med hojo zaspali, prebudim z nežnimi sunki, kakor Jaz delam sedaj z vami, da bi spoznali: Po Moji poti se ne hodi z zaprtimi očmi, temveč z odrtimi očmi in ušesi, da ne bo zgrešena prava pot in ubrana stranpot.

Torej ponovno pretehtajte to, kar vam Jaz tukaj dajem. Bedite in molite, da ne padete v skušnjava! Naj bo to vaše vodilo pri stalni rasti v trdni veri, zaupanju in gotovosti! Amen

[Gottfried Mayerhoffer](#)